

צידה לדרך:

עלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

פרשת לך לך

עלון מס' 23

בְּדֶרֶךְ הַפְּרָשָׁה

עלון זה מוקדש לע"נ הרב אליהו דב ב"ר יעקב יהושע ז"ל ולרפואתו השלמה של הרב אברהם נחמן בן שיינע רחל בתושח"י

כאשר אברהם התבקש לשמר על חנות העבודה זרה של תרח אביו, שתף את הקונים בחנות במחשבותיו: "היתכן שאתה, אדוני, תרכש לך אליל חדש, שרק לפני שבוע יצא מבית היוצר, רק לפני שבועים היה בול עץ, החדש נכרת ביצר, ואתה, אדם מבין וחכם, תשתחוה לפסל זה?"

לאחר שהרס ונפץ את פסילי אביו, נצל מכבשן האש - אליו השליכו המלך נמרוד, שראה שדבריו של אברהם נקלטים אצל המון העם וחשש כי העם כלו יחזר בתשובה...

כעת קורא ה' אל אברהם: "לך לך!" לך אל עצמה! חשף את כחותיה הפנימיים הגדולים, תתקדם! תתפתח, תעשה צעד אמיץ - עזב את בית אביה ואת ארץ מולדתה. עם גדול עתיד לצאת ממך. "לך", לעצמה, לפנימיותה, גלה את אישיותה, תחשף את איכותיה! הגיע הזמן לקום וללכת!

בספרי הקדש נאמר כי בקרב כל יהודי טמון אוצר גדול של קדשה. "גרעין אטומי" של רוחניות. את הניצוץ הזה נתן לפתח ולהצמיח, אה חייבים לקום ולעשות מעשה. הקב"ה קורא לכל יהודי, באשר הוא, "לך לך!" תתקדם ותשקיע בחיים הרוחניים שלך! קבע שעורי תורה, עשה לך רב וקנה לך חברותא ללמד ולהגות עמו בדברי התורה הקדושה.

אברהם ושרה עברו מעיר לעיר. "ויקרא בשם ה'", אברהם אבינו קרא שיש להפיר את אלקי העולם!

אברהם ושרה ידעו שעליהם להתנתק מהבלי

קול ה' קורא לאברהם: "לך לך מארצה וממולדתה ומבית אביה..." מהי כפילות הלשון "לך לך"? דרשו חכמים פי נתן לפרש "לך-לך - אל עצמה".

ונסביר על פי דברי המדרש. מגיל צעיר מאד חפש אברהם אבינו את בורא העולם. בינקותו הטמינו אותו במערה מחשש המלך נמרוד המבקש להרגו בעצת חווי הכוכבים שלו. בצאתו מן המערה, בשעת לילה, ראה את הירח מאיר בשמי רום. התבונן אברהם בהדר יפיו וראה את כוכבי הרקיע סובבים אותו בכבוד וגדלה. נדמה היה שהירח - הוא המלך, והכוכבים - משרתיו. כאשר קם משנתו בבקר, יצא שוב מן המערה - אה אין ירח! את מקומו תפסה השמש החזקה והזרחת בעצמה. כעת נראה היה, שלא הירח הוא המולך, כי אם השמש האדירה! החל להתפלל לשמש. אה בלילה הבא שוב הבחין כי הירח תפס את מקומה של השמש... התחיל לחשב ולהבין כי לא זה ולא זה המה מלכי העולם. חייב להיות "מישהו" גדול ואדיר הרבה יותר מהם, שהוא זה שמסובב את גלגל הרקיע, מעלה את השמש ממזרח, מסובב שתשקע בערב, מאיר את הירח ומסדר את הכוכבים ברקיע כרצונו...

וכה, בגיל ג' שנים הפיר אברהם את בוראו. התבונן בגדלות מעשי ה' בעולם, והבין כי מרב גדלו וקדשתו נסתר ה' מעיני הבריות. כה עברו השנים, אברהם מגלה את אוני הבריות שטועים הם אחרי הבליהם, וברב טפשותם מתפללים ומקטירים לאילילים.

צנוע במכנסים אלו?" הסביר לו האברך בנעם-
שיח, כי מעבר לכללי הצניעות המחזיבים כל בן
ובת ישראל, אנו - כמי ששומעים את קריאת
האלקים הנצחית - מתרחקים מכל דבר שמהווה
סקל לפריקת על והליכה אחרי הכלים. "לה-
לה", כל הלה המחשבה והלבוש שלנו יהיה לפי
הכלל הקרוי "אברהם העברי" - להקפיד להיות
מן העבר האחר! ושמעו מה שאמר פעם תלמיד
מילדי קרן ההסעות, לאחר שהפנים תוכנה זו:
"הלבוש היהודי מכסה את הגוף - וחושף את
הנשמה!"

מצאנו כי האבות הקדושים העמידו 'מצבה' (מין
מזבח העשוי מאבן אחת גדולה) להקריב ולנסה
עליו לכבוד הקב"ה. התורה אוסרת הקמת
מצבה, ואף נאמר "לא תקים לה מצבה אשר
שנא ה' אלקיה". ודרשו חז"ל כי בימי האבות,
דבר זה היה אהוב, אף כפאשר הגוים התחילו
להקריב במצבה - נאסר הדבר גם עלינו. "השני
הוא עקרון. ההבדלות מהנה תפיסת יסוד". הכפה
והציצית יכריזו בעזו כי אנו חילים נאמנים לה'
ולקדשיו.

אברהם שבר ונפץ אלילי עץ ואבן, חמר ומתכת.
בימינו ישנם 'אלילים' אחרים, עכשוויים. אלילי
מוזיקה וזמר, אלילי ספורט ופוליטיקה, אלילי
משחק דיגיטלי ואלילי 'קבוצות חברתיות'
למיניהם. כל אלה חוסמים את האור האלקי,
מונעים את ההתקרבות לה', אוטמים את האנשים
הפנימיות לשמע את קריאת ה' אלינו 'לה-
לה'...".

פעילי 'קרן ההסעות' עושים הרבה מעבר להסעת
תלמידים למוסדות. לא את גלגלי רכבי ההסעה
בלבד הם מניעים, אלא אף את גלגלי החשיבה

אמות העולם ולהיות נבדלים. לפעמים, בכדי
לשמר מרחק מפתוני עולם הזה, מהסחה אחרי
ההמון ומהחבור לקרובי המשפחה שהיו עובדי
עבודה זרה, הם הבליטו את שונותם והדגישו את
הנתק בינם לבין אנשי סביבתם. אברהם אבינו
קרוי "אברהם העברי", ודרשו חז"ל שכל העולם
היה מעבר אחד - והוא מהעבר השני".

אברהם אבינו נדד רב ימיו. עבר מאור-כשדים
לחרו, דרה ארם לארץ כנען, ירד להרי בית-קל-
ומשם לכוון ירושלים, יצא למצרים ושב לחברון,
עבר לגרר באזור הפלשתים וכן שקה ממשכות
באלוני ממרא. בכל מקום אליו הגיע, הביט
סביבותיו; מה לובשים כאן הגוים? אתלבש שונה
מהם! אברהם הקפיד להיות שונה ונבדל בחזותו
מהגוים...

פעיל 'קרן ההסעות' זהה פוטנציאל רוחני עצום
בקרב אחד הנערים שבס"ד הביא את הוריו
לרשמו לבית ספר תורני. לאחר שנים שבהן
נסע יום יום מביתו בשוב החלוני אל עבר עיר
סמוכה בה יש בית ספר של 'חנוה העצמאי',
התקדם בלמודיו והתפתח באישיותו, חפץ
לבו להמשיך ללמד בישיבה קדושה. לקראת
המעבר לישיבה לקחו "האברהם שלו" - הפעיל
המסור שכבר מלוח את הנער ואת משפחתו
כמה שנים, באדיקות ובאהבה, לחנות הלבושה,
לקנות בגדים מתאימים לקראת הכניסה לעולם
התורה. יחד בחרו במכנסים שחורות, בחולצות
לבנות, בנעלים שחורות, בכפה מתאמת וסנדלים
עדינים. והנה, נפלו עיניו של הבחור על מכנס
בגזרה אפנתית, ובקש להוסיפו לעגלת הקניות.
הסביר האברך לנער כי לא ראוי לבן-תורה ללבש
מכנס כזה. "למה?" שאל הבחור. "וכי מה לא

חדשה, קדושה ועדינה, תומכים בהם בצעדיהם האמיצים והנכונים בקיום קריאת הקל-אל נשמת היהודי: "לה-לה..."

בלב ובנפש. הם תומכים בתלמידים בשלבי השתלבותם, משמשים און קשבת להם ולבני משפחתם, נותנים להם אמץ לב להתחיל בדרך

בְּדֶרֶךְ הַיְהוּדוּת

רבי שמואל הנהן שוב לאשור, והמושל המשיך בדרךכו.

אה רבי שמואל, לא רק שלא פנה לעשות זאת, אלא הורה לעוזריו ופקידיו לברר למי חייב סוחר גוי זה כספים, ואמר לשלם מכספו את כל חובותיו. כמו כן, שלח אל ביתו מדי שבוע תבואה ופרות, ואת אנשי ביתו צנה רבי שמואל לקנות מסחרתו של הסוחר גם אם אין להם צרה בה, ולחלקה לעניים. בראות הסוחר הגוי את כל הטוב שמרעיף עליו רבי שמואל, לבו נהפך למוטב ופיו הרעיף על ראשו ברכות בכל עת שהיה עובר בשוק.

חדשים חלפו, והמושל נקלע שוב בלונת רבי שמואל לשוק. הסוחר, שראה את רבי שמואל, החל משבח אותו בקול רם. המושל זקף גבה כעוסה: "הן צויתי אותך לזוננו מפיו". רבי שמואל התנצל: "עשיתי ככל אשר צויתני, אדוני. פרתי את לזוננו הרעה מפיו, ותחתיה שמתי לו לשון טובה..."

"ומקללה אאר", מדוע לא נאמר אקללה באר הרב הקדוש רבי מאיר מאפטא: הקב"ה הבטיח לאברהם שהשונאים שלו, אלו שמקללים אותו, יזכו להארה, וכאשר יוארו עיני שכלם - יהפך לבם לטובה לאהב את אברהם במקום לשנא אותו.

לפי זה יובן המשכו של הפתוב: "ונברכו בה כל משפחת האדמה". שהרי אם יהיו שונאים שיקללו את אברהם ויקללו משמים, איה יברכו את בנייהם שיהיו כמו אברהם? אולם כאשר השונאים יהפכו לאוהבים, כלם ירצו להתברך בבנים כמו אברהם. על כלנו לאמץ גישה חיובית זו בחיינו. את החשה אין מגרשים במקלות - אלא באור. את השנאה לא נפחית באמצעות ופוח ופלמוס. מלה טובה,

הבטחות גדולות הבטחו לאברהם אבינו כאשר הצטנה מפי הקב"ה ללכת אל הפלתי נודע. חוץ מההבטחה לצאצאים, עשירות ושם טוב בכל העולם, אברהם זוכה להבטחה נוספת: "ואברכה מברכה ומקללה אאר".

נשים לב לכך ששנתה התורה ולא נקטה "ומקללה אקלל", באותה הלשון שנקטה "ואברכה מברכה".

נבין זאת באמצעות ספור עתיק יומין שארע לפני כאלף שנה בימי רבי שמואל הנגיד. רבי שמואל הצטין בפקחות יתרה, טוב לב ואף בחוש מסחרי. השליט של גרנדה שבספרד, חבב אותו מאד וקדם אותו בתפקידים עד שאף מנה אותו לשמש כנזיר, שזו המשרה הכי קרובה לדרגת המושל.

בכל עת שהיה רבי שמואל עובר בשוק המקומי, היו נשמעות קללות רמות לעברו. אחד המוכרים, גוי שונא ישראל, 'החמיר' בשנאת יהודים המסורה מאבותיו, וכל יהודי שעבר שם היה זוכה ממנו למנת חרפות וגדופים.

כאשר עבר רבי שמואל בשוק, שפה הגוי על ראשו את הגרועים שבגדופים, אולם רבי שמואל, שעשיר היה בתורה ובמדות, שתק ולא ענה דבר. באחת הפעמים התלון רבי שמואל אל מושל גרנדה, כאשר זה האחרון אנה לרדת לשוק ולראות את נתיניו מקרוב. הגוי, שראה מרחוק את דמותו של רבי שמואל, לא דקדק להסתכל מי פוסע לצדו. הוא נעמד בפתח החנות ובקולו הרעים על רבי שמואל כהרגלו.

המושל נחרד. אה בראותו את רבי שמואל שותק, חרה אפו שבעתים: "כה הוא עושה תמיד?" רבי שמואל הנהן לאשור בעונה. הפקדה נורתה מפי המושל הנזעם: "פרת את לזוננו הרעה לאלתר".

במרחק בטוח. לאחר שיחה נעימה, נוטפת אהבת ישראל בה מציגים אברכי 'קרן ההסעות', המשיכו אמנם לשמר על 'מרחק פיזי' אך המרחק הנפשי הצטמצם... בס"ד בתם הבכורה של משפחה זו תתחיל את למודיה בבית ספר של ה'חנוה העצמאי' בעיר הסמוכה ל'שובכם'. "חיוה הוא קו עקם שמיישר את הכל". וכאשר חיוה זה יוצא מלב טהור וזה - על אחת כמה וכמה...

אהבת ישראל, חשיבה חיובית, הם אלה הכלים הטובים ביותר לקרוב הזולת אלינו. ספר השבוע פעיל 'קרן ההסעות' ש'ערה 'בקורי בית' באחד הישובים, עם שחרור ה'סגר' במטרה קדושה להתחיל פעילות רשום לבתי ספר תורניים לשנה"ל תשפ"ב. בהגיעו לאחד הבתים שמע צעקה: "אל תתקרב לכאן! אתם מפיצי מחלות!" הפעיל השיב לצועק חיוה נעים, ברכו במאור פנים, והציע לו לשבת אתו בחצר הבית.

בדרך החנוה

בשנת תרצ"ו, 'בפנייה הגדולה' העולמית של 'אגדת ישראל' עמד הגאון רבי שמעון שקאפ ונשא נאום חוצב להבות, על חובת הכלל לדאג לחנוה יהודי לכל ילד וילדה. בדבריו הזכיר את דברי חז"ל המובאים ברש"י בתחלת פרשתנו "והיה ברכה - בה חותמים". וכה דרש "מה יביא כפר את סוף וקץ הגלות? באיזו זכות נחתם כפר את אלפים שנות הרחוק מעל שלחן אבינו? בה חותמין! בה - בדגמתה, כאשר ישקיעו וישכילו לקרב אף את בני הרחוקים, חותמין! נחתם את הגלות המרה ונשוב לציון ברננה!

חז"ל דורשים את הנאמר בפרשתנו "ואת הנפש אשר עשו בחרו", אלה הגרים שהכניסו תחת כנפי השכינה, כל המלמד בן חברו תורה כאלו ילדו. זכות עצומה היא להשקיע בחנוה ילדי ישראל, הקרובים והרחוקים. אברהם אבינו למד אותנו, שמה שקובע - זה לא הסביבה המשפחתית או החברתית, אלא במה בוחר האדם עצמו! רבני 'קרן ההסעות' מנחים את פעילי השטח ואת האברכים המסורים לעולם לא להתאש במחשבה "מה יצא ממשפחה זו". ישנם תלמידים מבתים חלשים מאד מבחינה רוחנית, שטפסו בדרגות התורה והיראה!

בדרך רבותינו

באמריקה ובכל מקום בו נשמע קול תורה, נתן להכנס ולשמע שעור דף היומי'. שעורים אלה משדרים, מקלטים, ערוכים ומתרגמים להמוני שפות. הדף היומי הפך לשיבה הגדולה בעולם. ישיבה בה לומדים יהודים מפל העדות והמגזרים ובכל הגילאים. וכה רבי מאיר שפירא לזכות הגדולה.

ביום ז' במרחשון, יום שאילת גשמים, חל יום פטירתו של 'הרב מלובלין' הגאון רבי מאיר שפירא, מוסד ומחולל רעיון ה'דף היומי'. רבבות אלפי ישראל בכל מקומות מושבותיהם קובעים עתים לתורה דבר יום ביומו בדף היומי; בבתי כנסת, בכוללי אברכים, בהיכלי הישיבות, במדרשות בצפון, בבתי מדרש בדרום, באירופה,

אף האם המסורה פונה לבנה באמירה נוקבת:
"והלמוד של היום – מה יהיה עליי? וכי בקלות
כזו מותרים על יום של למוד התורה?"

אמירה נוקבת זו שכתה את לבו. קריאה בנה
וקדושה מלב של אמא יהודיה; לא מותרים על יום
של למוד! מאיר הקטן למד כי בוכים על תורה.
דמעות יהודיות יורדות על לחיי אמו בעבור למוד
יומי. מכך התפתחה אהבתו העזה לתורה ומכאן
הבשילה נפשו והגתה את רעיון הדף היומי. למוד

יום יומי, בהתמדה ועקביות מתוך אהבת התורה.
"שמע בני מוסר אביה – ואל תטש תורת אמה..."

אמנם, בפטירתו הפתאמית במיטב שנותיו לא
זכה להשאיר אחריו בנים ובנות, אף תלמידים
לומדי הדף היומי – השאיר אחריו לרב.

ומאין אהבת התורה המפלגת שלו? מהיכן נצת
הניצוץ הבווער בלבבו? כבר בהיותו ילד צעיר, וזה
המלמד המקומי פי עדין לגדולות. המלמד שתף
את ההורים, מתוך אחריות עמקה, כי למאיר
הקטן יש כשרונות מפלגים וחבל להשאיר אותו
בכתה עם בני גילו. "כדאי לכם להביא לעירה
אברה תלמיד חכם שיקדם וילטש את היהלום
שבביתכם!" קבעו כי בתם החרף, כאשר הדרכים
פתוחות, יאתרו אברה ראוי, ואכן קבעו עם תלמיד
חכם שיגיע לעירה וישמש כמורה פרטי שיירומם
ויפתח את כשרונותיו של מאיר הצעיר.

באסרו חג, למחרת חג הפסח, יצאה אמו הרבנית
עם בנה מאיר להמתין לרפכת הבאה מהעיר
הגדולה. "קבענו עם הרב שיבוא אחרי פסח",
בשעה 10 בבקר מגיעה הרפכת, הבה נמתין
לו בציפייה! אמרה האם המרגשת לבנה היקר.
הרפכת באה, אנשים עולים ויורדים, אף האברה
איננו. הרפכת יוצאת לדרך, והאם נצבת ועיניה
בוכיות. נושא מאיר הצעיר את עיניו, ורואה את
אמו בוכה! "אמא, לא נורא! בטח הוא יבוא מחר,
רק אמש יצא החג, כנראה טרם התארגן. נשוב
מחר לתחנת הרפכת..." נסה להרגיע את אמו.

בדרך התפלה

תמרורים, רחל מבכה על בניה, מאנה להנחם,
על בניה כי איננו. "היא בוכה על בניה הנמצאים
בגלות בארץ נכריה, מנתקים מארץ נחלתנו
ומורשתנו. היא בוכה גם על בניה הנמצאים
בגלות רוחנית, מנתקים מתורת חיינו ומורשת
אבותינו. היא מתגעגעת לבניה! הקב"ה קורא
לה "מנעי קולה מבכי, ועיניה מדמעה פי יש

השבוע חל יום פטירתה של רחל אמנו. לארה
שנות הגלות עולים בניה להתפלל על קברה בדרך
בית לחם. דמעות לרב נשפכות במקום קבורתה
של אמא רחל, ואף היא בוכה עמנו. לרחל אמנו
יש את הכח ללמד עלינו וכות ולהתפלל בעבורנו,
בגלל מעשיה הגדולים.

הנביא ירמיה מנבא: "קול ברמה נשמע, נהי בכי

שָׂכָר לַפְּעֻלָּתָהּ... וְשָׂבוּ בָּנִים לְגִבּוּלָם". בְּנֵיהָ עוֹד יֵשׁוּבוּ לְגִבּוּלוֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְאִם יֵשׁוּבוּ לְגִבּוּלוֹת הַרוֹחָנִיּוֹת.
אִמָּא בּוֹכָה עַל בְּנֵיהָ. מֵאַנְהָ לְהִנָּחֵם עַל שְׁהִתְרַחֲקוּ מֵעַל שְׁלַחַן אֲבִיהֶם. אִיךָ מְשִׁיבִים אֶת הַבָּנִים לְחִיק

הַמְשַׁפָּחָה, לְעוֹלָם הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת? הֲבֵיאָה נִלְוָה בְּדַרְכָּהּ וְנִדְבַק בְּמַעֲשֵׂיהָ. נִצִּיל נְשָׁמוֹת לְחַיֵּי נֶצַח, נְטִמִּין אֶת הַתְּרָפִים לְמִינֵיהֶם שְׁהוֹרְסִים אֶת חֲנוּךְ יְלָדֵינוּ וְנִגְדֵל אֶת יְלָדֵינוּ לְאַהֲבַת ה' וְיִרְאַתוֹ.

עֲנוּ עַל לַפְּחוֹת אַחַת מֵהַשְּׂאֵלוֹת הַבָּאוֹת:

- הֵיכֵן לְמִדְנוּ בְּפִרְשָׁה שְׂאֲבָרְהֶם אֲבִינוּ נִזְהָר מִן הַגְּזֵל?
- מִדּוּעַ לֹא רָצָה אֲבָרְהֶם לְקַחַת אֶת רְכוּשׁ אֲנָשֵׁי סְדוּם שֶׁהֲצִיל בְּמִלְחָמָה?
- מִי הֵיְתָה הַגֵּר, וּמִי הָיָה אֲבִיהָ?

שְׁלַחוּ לָנוּ לְמֵייל: zaida@kerenh.org.il אוּ לַפֶּקֶס 03-8004455
וּמִי שֶׁפִּתְרָה אֶת הַחִידוֹת – נִפְרָסֵם אֶת הַשֵּׁם שְׁלוֹ עִם הַפְּתִירוֹן בְּעִלוֹן הַבָּא.

תְּשׁוּבוֹת לְפִרְשַׁת נֶח

- אִיךָ הָיָה מְקוֹם בְּתֻבָּה לְכָל בְּעָלֵי הַחַיִּים שֶׁבְּעוֹלָם?
כְּתַב רַבֵּנוּ הַרְמַב"ן שֶׁבּוֹדָאֵי הָיָה כָּאֵן גַּם לֹא טְבָעֵי, אֲךָ הַקַּב"ה צָוָה אֶת בְּנֵי הַתְּבָה כְּדֵי לְהַלְבִּישׁ אֶת הַיָּס בְּתוֹךְ הַטְּבַע...
- מִדּוּעַ זָכוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִצְוֹת טְלִית וְצִיצִית?
בְּזָכוֹת שֵׁם בֶּן נֶח שֶׁכִּסָּה אֶת אָבִיו בְּכַפָּד גָּדוֹל וְנִהַג בּוֹ כְּבוֹד.
חַז"ל אוֹמְרִים כִּי אֲבָרְהֶם אֲבִינוּ הִפִּיר אֶת בּוֹרְאוֹ בְּגִיל 48. מָה קָרָה כְּשֶׁהָיָה בְּגִיל זֶה?
בְּאוֹתָהּ שָׁנָה הָיָה חֲטָא 'דוֹר הַפְּלָגָה'. אֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ – זֶה לְעֻמַּת זֶה בְּרָא הָאֱלֹקִים – כְּשֵׁי שׁ רַבּוּי טְמָאָה בְּעוֹלָם מִתְחַזְּקֵת מוֹלָה הַקֶּדְשָׁה!

הַפּוֹתְרִים: שְׁלֵמָה ז. | שְׁלֵמָה זֶאֵב ל. | אֲבִיגַדוֹר ה. | מוֹיִשֵׁי ה. | שְׁמוּאֵל כ. | אֵילָה ח. | רוֹתֵי א.

מַעֲוִנִינִים לְהַנְצִיחַ אֶת הָעִלוֹן הַבָּא לְזָכוֹת יְקִירְכֶם?
צַרוּ אִיתְנוּ קֶשֶׁר בְּמֵייל: zaida@kerenh.org.il

רוֹצִים אֶת הָעִלוֹן אֲצִלְכֶם?
שְׁלַחוּ בַקְשָׁה לְדוֹא"ל zaida@kerenh.org.il וְנִשְׁלַח אֵלֵיכֶם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ר 95-659-804-5
הַתּוֹרוֹמוֹת מוֹכְרוֹת לְצַרְכֵי מַס לְפִי סַעִיף 46 כְּמוֹ"כ נִיתֵן לְתוֹרוֹם בְּקִלוֹת וּבִמְהִירוֹת בְּכָל עִמְדוֹת "נִדְרִים פְּלוֹס" בְּדַחְבֵי הָאָרֶץ